

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα χειμωνιάτικο απόγευμα σαν κι αυτό ήταν που, καθισμένος στο ξύλινο πάτωμα, άκουγα το παραμύθι. Ακόμη νιώθω στο πρόσωπό μου την πύρα της φλόγας που χόρευε άτσαλα, ακόμη ακούω το ψιθύρισμά της, την ώρα που έγλειφε ηδονικά τα χοντρά κούτσουρα. Σε μια ατσάλινη σχάρα φήνονταν νωχελικά πέντ' έξι κάστανα. Το κεφάλι μου ήδη είχε γείρει κουρασμένο πάνω στα γόνατά μου, τα βλέφαρά μου είχαν καταντήσει βαριά σχοινιά που κρέμονταν πάνω στα μάτια μου, μα ρουφούσα τις λέξεις του παραμυθιού ακόμα και αποκοιμισμένος. Ο πατέρας με μια ξύλινη πίπα στο χέρι, να ρουφάει καπνό και να τον αφήνει στο δωμάτιο ελεύθερο, ίδιον άυλο υπόλευκο άνθρωπο, να μου χαϊδεύει τα μαλλιά. Στο μαρμάρινο πρέκι του τζακιού θυμάμαι ακουμπισμένες φλούδες πορτοκαλιού. Πότε πότε πετούσε στη φωτιά κάποιες από αυτές να σκεπάσουν τον καπνό της πίπας του. Το άρωμα του πορτοκαλιού ακόμη το θυμάμαι να αναδίδεται σε όλη τη σάλα. Η φωνή του σπηλαιώδης, σαν να έβγαινε από άλλη εποχή, αρωματισμένη ανάκατα από καπνό, κάστανο και πορτοκάλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

*Μ*ια φορά κι έναν καιρό, λοιπόν, εκείνα τα παλιά χρόνια, ζούσαν μάγισσες και ξωτικά. Έτσι λέγανε τουλάχιστον. Κανένας δεν το πίστευε, όλοι όμως φοβούνταν μην είναι και αλήθεια. Τότε, που λες, κάποιοι μιλούσαν για το μαγεμένο δάσος, μέσα στο οποίο, κάπου βαθιά, υπήρχε ένα ξέφωτο που οδηγούσε σε μια λίμνη, και λέγανε πως, τάχα, πάνω από κείνη τη λίμνη μαζεύονταν όλες οι νεράιδες και τα ξωτικά. Κανένας δεν πήγαινε εκεί και το δάσος απόμεινε μονάχο του, βουτηγμένο στη σιωπή. Ο παππούς σου ήταν νέος τότε και περίεργος, δε φοβόταν τίποτα και κανέναν — είχε το μεγαλύτερο όπλο, τη νιότη — ήθελε να δει με τα ίδια του τα μάτια για να πιστέψει. Ώσπου μια μέρα ξεκίνησε μονάχος του και πήγε...

Ένα δάσος ήταν, σαν όλα τα άλλα, γεμάτο πεύκα. Περιπάτησε κάμποση ώρα ώσπου να βγει στο ξέφωτο. Κοίταξε γύρω του. Δεν είχε ξημερώσει ακόμη καλά, εκείνη την ώρα ο ήλιος ξεπρόβαλλε διστακτικά πίσω από το λόφο. Το φως αμυδρές ακτίνες που ξεμύτιζαν ύπουλα μέσα από τις φυλλωσιές των δέντρων, ίδιες λόγχες μυτερές, διάφανες, διαπερνούσαν τα φύλλα και σκορπούσαν στο ξέφωτο. Στάθηκε να αφου-

γκραστεί. Ο ήχος ένα ανεπαίσθητο θρόισμα, ένας απροσδιόριστος συριγμός από φύλλα που ο αέρας τα παράσερνε απαλά στο πέρασμά του. Ήταν μονάχος, βουτηγμένος σε ένα βουβό τοπίο με υποτονικό φως. Άκουγε τα βήματά του να σπάνε τα ξερόκλαδα ματώνοντας τη σιωπή. Κοίταξε κάτω, το χώμα — χαλί από πευκοβελόνες. Τα βήματά του, αβέβαια, γλιστρούσαν πάνω του. Μύρισε τον αέρα. Μοσχοβολούσε πευκοβελόνα και νοτισμένο χώμα από την υγρασία της άγουρης αυγής. Δροσοσταλίδες έστεκαν ακόμη, πριν εξατμιστούν από τη ζέση του ήλιου, σαν πολύτιμοι λίθοι πάνω στα πράσινα φύλλα, που έγερναν από το βάρος λιγοφυχώντας.

Περπάτησε κάμποσο ακούγοντας τα ξερόκλαδα να υποχωρούν στο πέρασμά του με ακαριαία κρακ. Βελανιδιές ξετρύπωναν μπροστά του μοναχικές, εναλλάσσονταν με σφενδάμους. Η λίμνη ήταν μπροστά του. Μια κανονική λίμνη κι αυτή, γεμάτη νούφαρα και βατράχια. Ένας βάτραχος, που κόαζε εκείνη την ώρα, πήδηξε μέσα στη λίμνη να την πληγώσει. Ομόκεντροι κύκλοι γεννήθηκαν στην επιφάνειά της, στην αρχή μικροί και μετά γιγάντιοι, ώσπου να ξεβραστούν στις όχθες της και να πεθάνουν. Το βλέμμα του στάθηκε κάμποσο πάνω στην κρυστάλλινη επιφάνεια και μετά σηκώθηκε και περιπλανήθηκε τριγύρω. Μια πέτρα είδε, μεγάλη σαν βράχο, μα δεν ήταν βράχος ακριβώς. Ο ήλιος είχε σηκωθεί ψηλά. Ανέβηκε πάνω από το λόφο, χύθηκε μέσα στη λίμνη και την πύρωσε. Η ζέστη ανάγκασε τα βατράχια να κοάζουν δυνατώτερα και τα τριζόνια να τα συναγωνίζονται στη φωνή. Εκείνος περίμενε. Τι περίμενε δεν ξέρω. Κρύφτηκε πίσω από τη μεγάλη πέτρα και περίμενε. Έμεινε ώρα εκεί, καθισμένος ανακούρκουδα, να αφουγκράζεται το δάσος να ανασαίνει, ώσπου ο ήλιος άρχισε να αποκοιμιέται και να γέρνει στην

αγκυαλιά του λόφου, μέχρι που χύθηκε μέσα στη λίμνη να κρυφτεί στον πάτο της. Τον έβλεπε να γλιστράει μέσα της όταν άκουσε φωνές.

Εκείνες οι φωνές δεν ήταν ακριβώς γυναικείες, ήταν, θαρρείς, φωνές αγγέλων. Ούτε μιλούσαν ούτε τραγουδούσαν. Ακαταλαβίστικα λόγια πρόφεραν, σαν αλλόκοτη μελωδία. Σήκωσε λίγο το κεφάλι του να δει.

«Παναγιά μου!» φέλλισε και σταυροκοπήθηκε.

Ήταν αλήθεια λοιπόν, ήταν μαγεμένο το δάσος. Δεν ήταν γυναίκες αυτές. Ήταν νεράιδες με μεγάλα γυάλινα φτερά. Όλα τα χρώματα του ήλιου, που βουτούσε στη λίμνη, γαντζώθηκαν πάνω στα φτερά τους και οι αντανακλάσεις τους τα χρωμάτισαν. Οι νεράιδες, πιασμένες χέρι χέρι, έφτιαξαν ένα μεγάλο κύκλο και άρχισαν να χορεύουν πάνω από τη λίμνη. Στέκονταν ψηλά, καρφωμένες, θαρρείς, στον ουρανό. Όλες έμοιαζαν άγγελοι. Γέμισε ο ουρανός ξανθά μαλλιά που κυμάτιζαν και φωνές μελίσρυντες, που κάτι ακαταλαβίστικα λόγια μουρμούριζαν, και αυτός απόμεινε αποσβολωμένος να κοιτά. Καμία γυναίκα που είχε δει ως τότε δεν είχε τόση ομορφιά και χάρη πάνω της. Εύθραυστες και κρυστάλλινες, με διάφανες μπουμπουκιασμένες επιδερμίδες και αλαβάστρινα λεπτοκαμωμένα χορμιά.

Κοίταζε έκθαμβος και βουβός, ώσπου εκείνες άρχισαν να παίζουν ένα παιχνίδι. Λύσανε τις κορδέλες που είχαν στα μαλλιά τους και άρχισαν να τις πετούν ψηλά στον ουρανό και μετά να τις ξαναπιάνουν, πριν ακουμπήσουν στο νερό. Βουτούσαν χαμηλά και τις άρπαζαν και μετά τις ξαναπετούσαν ψηλά και πάλι το ίδιο. Γέμισε ο ουρανός χρωματιστές κορδέλες. Ήταν τόσο όμορφο εκείνο το παιχνίδι.

Τότε μια κορδέλα έπεσε πάνω στην πέτρα του. Ήταν μια

άσπρη μεταξωτή κορδέλα. Την κοίταξε να χύνεται απαλά πάνω στην πέτρα του, άπλωσε το χέρι του, την άρπαξε και την έβαλε βιαστικά στην τσέπη του. Δεν ήξερε γιατί το έκανε. Ήταν ίσως υπνωτισμένος. Τα μάτια του, ναρκωμένα, κοιτούσαν, μα δεν τα όριζε. Τα χέρια του είχαν αρπάξει την κορδέλα, μα δεν ήξερε γιατί. Γιατί την είχε χώσει στην τσέπη του εκείνη την κορδέλα; Ξανακοίταξε ψηλά. Μια νεράιδα, εκείνη που φορούσε το άσπρο φόρεμα, κατέβηκε στη γη και εκείνος κατάλαβε ότι κάτι συνέβαινε. Έφαχνε δεξιά αριστερά, κοιτούσε γύρω της. Σταμάτησαν από πάνω της ασάλευτες και την κοίταζαν κι οι άλλες, μα καμία δεν κατέβηκε κάτω. Εκείνη μονάχη της άρχισε να τρέχει και να κοιτάζει τριγύρω αλαφιασμένη.

Όταν ξανασήκωσε τα μάτια του, ο ουρανός ήταν καθαρός, άδειος. Είχαν εξαφανιστεί όλες, δεν υπήρχε καμία νεράιδα να στέκεται εκεί πάνω. Έκανε ξανά το σταυρό του γρήγορα.

«Παναγιά μου», μονολόγησε, «λες να τρελάθηκα;»

Κοίταξε δίπλα του. Τίποτα, κανείς. Έβαλε βιαστικά το χέρι στην τσέπη του και έπιασε την κορδέλα. Κοίταξε πίσω του και τότε πείστηκε πως δεν είχε τρελαθεί. Η γυναίκα με το άσπρο φόρεμα ήταν ακόμη εκεί. Σηκώθηκε και την πλησίασε αθόρυβα. Κοίταξε καλά τη φιγούρα της από πίσω. Είχε γυρισμένη την πλάτη της σ' εκείνον, κι έτσι απόμεινε να την παρατηρεί. Τα μαλλιά της, πλούσια ξανθά, κυμάτιζαν σχεδόν μέχρι τη δαχτυλιδένια μέση της. Δεν έβλεπε φτερά. Ίσως να είχαν κρυφτεί κάτω από τα πλούσια μαλλιά της. Τα πόδια της, γυμνά, ζωγράφιζαν ίχνη στο νοτισμένο χώμα. Σταμάτησε να την παρατηρεί όταν την άκουσε να κλαίει. Την είδε να κρύβει το πρόσωπό της στις χούφτες της και είδε τους ώμους της να τραντάζονται. Πλησίασε κοντά της και βρήκε το θάρ-

ρος να την ακουμπήσει απαλά στην πλάτη. Εκείνη γύρισε απότομα, τρομαγμένη, προς το μέρος του και τον κοίταξε. Το βλέμμα της, ραγισμένο, γαντζώθηκε στο πρόσωπό του.

«Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε τρομάξω. Σε είδα μόνη μέσα στο δάσος να κλαις και... Έπαθες κάτι;»

«Ναι, έχασα την κορδέλα μου. Χωρίς αυτή δεν μπορώ να έχω φτερά».

«Ποια κορδέλα; Ποια φτερά;» είπε σαστισμένος.

«Αν δεν τη βρω, ξέρετε, δεν μπορώ να γυρίσω πίσω».

«Πίσω;»

«Δεν μπορώ να φύγω από δω. Θα μείνω για πάντα εδώ. Καταλαβαίνετε;»

«Θα μείνεις για πάντα εδώ;»

«Ναι».

«Μην κλαις, θα τη βρούμε, σου το υπόσχομαι. Θα σε βοηθήσω και εγώ».

«Κι αν δεν τη βρούμε; Πώς θα φύγω, τι θα κάνω; Εδώ δεν έχω κανέναν».

«Έχεις εμένα. Αν δεν τη βρούμε, μπορείς, αν θέλεις, να μείνεις μαζί μου».

«Ως τι να μείνω μαζί σας;»

«Ως γυναίκα μου».

Δεν απάντησε, μονάχα τον κοίταξε, για να δει αν το εννοούσε, εκείνο που τόσο αβίαστα είχε ξεστομίσει.

«Θέλεις;» ξαναρώτησε με αγωνία.

«Ευχαριστώ».

Δεν του απάντησε ούτε «ναι» ούτε «όχι», του είπε απλώς «ευχαριστώ». Είχε καταλάβει ότι εκείνος της είχε φαλιδίσει τα φτερά, εκείνος ήταν που την κρατούσε. Εκείνος ήταν που δεν την άφηνε να φύγει και να πετάξει στον ουρανό σαν που-

λί, μα χαιρόταν τόσο πολύ που θα μπορούσε να την έχει δικιά του. Ήταν ευτυχισμένος και μόνο που την κοιτούσε. Ο πόνος που έσταζε από τα μάτια της δεν τον λύγισε. Είχε προαποφασίσει να την κρατήσει κοντά του για πάντα. Ήταν αυτό που έφαχνε στη γη και το είχε βρει στον ουρανό. Ήταν δικό του απόκτημα, ο Θεός τού είχε δώσει τη δύναμη να την κρατήσει. Ο Θεός τού είχε επιτρέψει να το κάνει. Δε θα την άφηνε, όχι. Την ήθελε όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, την ήθελε δική του.

«Πώς σε λένε;» τη ρώτησε με δέος.

«Ιζαμπέλ».

«Δεν έχω ξανακούσει τέτοιο όνομα», φέλλισε απορημένος.

Ο νους του γαντζώθηκε στη μορφή της. Ταίριαζε με το όνομά της. Δεν είχε ξανακούσει ποτέ αυτό το όνομα, όπως δεν είχε αντικρίσει ποτέ σε ολόκληρη τη ζωή του τόση ομορφιά.

«Εσάς;»

«Όμηρο».

Συνεχίσανε να φάχνουνε παντού, μα η κορδέλα δε βρέθηκε πουθενά. Σαν να είχε ανοίξει η γη και την είχε καταπιεί. Μόνο όταν σκοτείνιασε για τα καλά και το σκοτάδι παχύ τρύπωσε στο δάσος, μόνο τότε εκείνη το πήρε απόφαση και έπαψε να φάχνει.

«Νύχτωσε, πάμε να φύγουμε. Κι αύριο μέρα είναι. Μπορούμε να έρθουμε κι αύριο, αν θέλεις. Έτσι κι αλλιώς, μέσα στη νύχτα δε βλέπουμε τίποτα. Το πρωί με το φως του ήλιου θα ξαναψάξουμε».

«Όχι, δε θα ξανάρθουμε ποτέ. Την έχασα την κορδέλα μου, πάει, αυτό ήταν. Πάμε», του είπε και άπλωσε το χέρι της και έπιασε το δικό του.

Εκείνη ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής του. Η καρ-

διά του χτυπούσε γρήγορα, όπως τρέχει ένα αφηνιασμένο άλογο. Η φλέβα στο λαιμό του άρχισε να σφυροκοπάει λυσσασμένα. Τα πόδια του κοκάλωσαν και τα μάτια του στάθηκαν καρφωμένα, ασάλευτα σχεδόν, πάνω της. Εκείνη το κατάλαβε, έστρεψε το βλέμμα της πάνω του και του είπε:

«Σ' ευχαριστώ».

Έτσι, ξεκινήσανε εκείνο το βράδυ πιασμένοι χέρι χέρι. Δύο άγνωστοι που πάσχιζαν να γνωριστούν, δύο αλλόχοτοι κόσμοι που πάσχιζαν να ταιριάζουν. Μα πώς να ταιριάζει το παραμύθι κι η αλήθεια, πώς μια νεράιδα με κομμένα φτερά να γίνει μάνα; Μα εκείνος τίποτε από όλα αυτά δε σκεφτόταν, μονάχα να την έχει... Στο δρόμο μιλούσε ασταμάτητα, ο ενθουσιασμός του τον είχε συνεπάρει.

«Μη φοβάσαι τίποτα όσο είσαι μ' εμένα», της είπε. «Εγώ θα σ' αγαπάω και θα σε φροντίζω. Τελειώνω τώρα τη Νομική και έχω πολλά όνειρα για το μέλλον μου. Η οικογένειά μου είναι φτωχή, μα είναι καλοί άνθρωποι, άκακοι. Τη μάνα μου τη λένε Ευτέρπη, θα την αγαπήσεις, θα δεις. Ο πατέρας μου είναι αμίλητος πάντα, ούτε που θα καταλαβαίνεις την παρουσία του».

«Πού είναι το σπίτι σου;» τον ρώτησε.

«Το σπίτι μου είναι στην άλλη άκρη του δάσους, στο τέλος του χωμάτινου δρόμου. Απ' το παράθυρο της κουζίνας μας φαίνεται ψηλά στο λόφο το δάσος. Είναι ένα φτωχόσπιτο, δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Έχουμε μια μικρή αυλή χωμάτινη, που στη μέση της έχει ένα πέτρινο πηγάδι και παρά δίπλα μια λεμονιά, που την άνοιξη μυρίζει κανείς από μακριά τους λεμονανθούς της. Θα συνηθίσεις εύκολα, θα δεις... Μπορεί και να σ' αρέσει».

«Θα συνηθίσω», είπε και εκείνη με το κεφάλι της σκυφτό.

Προχωρήσανε με τα χέρια τους πλεγμένα, βγήκανε από το δάσος και μετά κατηφορίσανε το μεγάλο χωματόδρομο. Λίγες μονοκατοικίες φέγγιζαν με το αχνό τους φως, πού και πού προσπερνούσανε κάνα δυο φανούς του δρόμου, που το φως τους τρεμόπαιζε πασχίζοντας να διαλύσει το πυκνό σκοτάδι. Τα σκυλιά αλυχτούσαν και τα βήματά τους τούς ακολουθούσαν πιστά. Κανέναν δεν είχανε συναντήσει στο δρόμο. Όσο προχωρούσαν, τα σπίτια πύκνωναν, βιαστικοί περαστικοί τους προσπερνούσαν αδιάφορα. Ύστερα από λίγο δρασκελίσανε το κατώφλι του σπιτιού και μπήκαν στη μικρή χωμάτινη αυλή.

«Αυτό είναι το σπίτι μου».

Εκείνο ήταν το πρώτο βράδυ που η νεράιδα έμεινε σπίτι του.

Πέρασε ο καιρός και έγινε μάνα. Την αγαπούσε και νόμιζε ότι τον αγαπούσε και εκείνη. Εκείνη πάσχιζε, μα, τελικά, δεν τα κατάφερε. Η φύση της ήταν άλλη από κείνη που είχε υποχρεωθεί να ακολουθήσει. Όσο τα χρόνια περνούσαν, η αδικία που είχε διαπράξει έγινε βάρος μεγάλο και τον πλάκωνε. Δεν άντεχε να φυλάξει άλλο το μυστικό. Ίσως η σοφία που τα χρόνια σε αναγκάζουν να αποκτήσεις τον έσπρωξε να της το πει. Ίσως ήταν πιο σίγουρος πως δε θα τον εγκατέλειπε. Σκεφτόταν πως είχε μείνει τόσα χρόνια δίπλα του, είχε γίνει μάνα, δε θα τον άφηνε, δε θα μπορούσε να τον αφήσει. Εκείνο το απόγευμα, καθισμένος δίπλα στο τζάκι, ρουφούσε πικρές γουλιές καπνού, σαν τις σκέψεις που τον βασάνιζαν, μα το είχε πάρει απόφαση. Στριφογύριζε στα χέρια του ένα μικρό κομπολόι, εκείνη στεκόταν απέναντί του και διάβαζε. Ακουγε πού και πού τον ήχο των σελίδων. Την κοίταξε, μα δε βάσταξε στην εικόνα της. Ξαναέριξε τα μάτια του στις χειριμαρένιες χάντρες που στριφογύριζε στην παλάμη του.

«Ιξαμπέλ», της είπε με μια φωνή που δεν ήταν η δική του.

Όλος ο πόνος στοίχειωσε τη λαλιά του, μιλούσε σαν άλλος. Χάθηκε η δύναμή του, έλιωσε στο όνομά της, εξαφανίστηκε ο άντρας, απόμεινε ένα αδύναμο παλικαράκι να της μιλά.

«Δεν έπρεπε να σε κρατήσω εδώ», της είπε, «αλλά σ' αγάπησα τόσο πολύ απ' την πρώτη στιγμή που σε είδα. Δεν ήθελα να σ' αφήσω να φύγεις. Αυτό μόνο σκεφτόμουν τότε, να μη σ' αφήσω να φύγεις, να σε κρατήσω εδώ για πάντα. Ήμουν νέος και άμυαλος... Θα με συγχωρέσεις που το έκανα αυτό;»

«Τι έκανες;» τον ρώτησε απορημένη.

Ύστερα βυθίστηκε ολόκληρη στα μάτια του με την υποφία καρφωμένη στο βλέμμα της, το οποίο γύρευε σημάδια αλήθειας, έφαχνε και βασανιζόταν. Της είχε βάλει στο μυαλό την ιδέα ότι το είχε κάνει, μα η ίδια δεν είχε ολότελα βεβαιωθεί.

«Σε κράτησα εδώ...» της απάντησε και βούλιαξε πίσω, στην πολυθρόνα, με τα χέρια του αφημένα στα μπράτσα της αδύναμα, χαϊδεύοντας το απαλό της ύφασμα, θαρρείς για να πάρει κουράγιο.

Το βλέμμα του στράφηκε στο ταβάνι, για να ξεφύγει από το δικό της. Δεν τόλμησε να την κοιτάξει άλλο. Απόκαμε.

Σηκώθηκε όρθια να τον δει καλύτερα, στάθηκε μπροστά του ακίνητη.

«Και πώς το έκανες αυτό;» ρωτούσε, για να αποβάλει, σαν σακάτικο έμβρυο από τη μήτρα, εκείνη την ιδέα που πάσχιζε να γίνει βεβαιότητα.

Δε μίλησε, δεν είπε τίποτα. Τι θα μπορούσε να πει... Είδε το κεφάλι του να μαραίνεται και να πέφτει ντροπιασμένο προς τα κάτω, κατάλαβε, πισωπάτησε απελπισμένη, σωριάστηκε στην πολυθρόνα πίσω της και έμεινε απέναντί του αμίλητη, με

σταυρωμένα χέρια. Εκείνος άπλωσε το χέρι του και ακούμπησε στις χούφτες της την άσπρη κορδέλα. Την έσφιγγε όλη εκείνη την ώρα — ένα μικρό κατάλευκο τόπι στη χούφτα του.

«Θα με συγχωρέσεις;»

«Σε συγχωρώ», του είπε σιγανά και σηκώθηκε αποφασιστικά.

Βγήκε έξω, στον κήπο. Άκουσε την πόρτα που έκλεισε πίσω της απαλά, σαν αντίο. Η καρδιά του κάλπαζε με μανία, το μέτωπό του γέμισε χοντρές στάλες ιδρώτα, τα χέρια του έτρεμαν, το αίμα σφυροκοπούσε στους κροτάφους του. Ζύγωσε στο παράθυρο που έβλεπε στον κήπο. Τα πόδια του έτρεμαν, θαρρείς και δεν μπορούσαν να αντέξουν άλλο το βάρος του κορμιού του. Στηρίχτηκε στη μικρή κονσόλα που έστεκε κάτω απ' το μεγάλο παράθυρο, για να μπορέσει να σταθεί όρθιος, το μέτωπό του ακούμπησε στο τζάμι να στηρίξει το κεφάλι του. Κόλλησε τα μάτια του στη φιγούρα της και περίμενε — ήλπιζε ακόμη. Έβλεπε μονάχα την πλάτη της. Σε εκείνη την πλάτη εμφανίστηκαν ξαφνικά δύο μεγάλα γυάλινα φτερά που λαμποκοπούσαν. Τα φτερά της τεντώθηκαν απότομα και τίναξαν τα μαλλιά της δυνατά. Ύστερα πέταξε ψηλά, πολύ ψηλά. Στην αρχή την έβλεπε να ανεβαίνει, μετά χάθηκε η λευκή φιγούρα της κάπου στο λευκό του ορίζοντα και δεν την ξαναείδε από τότε ποτέ.

«Έτσι χάθηκε η γιαγιά σου. Έγινε νεράιδα και πάλι, έβγαλε φτερά και πέταξε στον ουρανό. Πήγε στο σπίτι της, πέρα, μακριά από τα σύννεφα, στη νεραϊδοχώρα. Γύρισε στον τόπο της, έγινε πάλι αυτή που ήταν, μια νεράιδα».

Αυτό το πίστευα βαθιά μέχρι και τα δεκατρία περίπου

χρόνια μου και κανείς δεν μπορούσε να με μεταπείσει. Κάπου κοντά στα δεκατρία, λίγο πριν, ίσως και λίγο μετά, άφησα την παιδικότητά μου μονάχη της στο ξέφωτο του δάσους να αφουγκράζεται τους ήχους του και να τσαλαβουτά στην κρυστάλλινη λίμνη και εγώ προχώρησα μπροστά μαθαίνοντας τη μισή αλήθεια. Εγώ, ο Όμηρος, ο εγγονός της Ιζαμπέλας και του Όμηρου, ο γιος του Ορέστη, ξέρω πια καλά πως η γιαγιά μου δεν ήταν νεράιδα μήτε είχε φτερά στην πλάτη. Το βελούδινο κόκκινο τετράδιο μού εξομολογήθηκε την αρχή. Τα όσα έγιναν από κει και πέρα τα έμαθα πολύ αργότερα από τον πατέρα μου. Όταν ήταν σίγουρος πως θα καταλάβαινα, τότε τόλμησε να μου πει και το τέλος. Η αλήθεια δεν έμοιαζε διόλου με παραμύθι.